4 de gener: Santa Elisabeth Ann Seton

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,38-42): En aquell temps, Jesús va entrar en un poble, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella, que es deia Maria, es va asseure als peus del Senyor i escoltava la seva paraula. Marta, que estava molt atrafegada per poder-lo obsequiar, s'hi va atansar i digué: «Senyor, ¿no et fa res que la meva germana m'hagi deixat tota sola a fer la feina? Digues-li que em vingui a ajudar». El Senyor li va respondre: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa».

«Només n'hi ha una [cosa] de necessària»

Fr. Joseph A. PELLEGRINO
(Tarpon Springs, Florida, Estats Units)

Avui celebrem la festa de santa Elizabeth Ann Seton, esposa, mare, educadora, fundadora de les Germanes de la Caritat, i iniciadora del sistema d'escoles parroquials dels Estats Units, sistema pel qual una parròquia facilita l'educació total per als seus nens. Malgrat que santa Elizabeth Ann Seton treballà sense repòs tot establint escoles catòliques arreu d'Estats Units, la seva principal fita i el de la seva congregació fou la vida interior. Prengué molt seriosament el missatge del Senyor en l'Evangeli d'avui: «Maria ha escollit la millor part» (Lc 10,42). La unió amb el Senyor a través de la contemplació, exemplaritzada per la Maria de Betània, és molt més important que la constant activitat desenvolupada per la seva germana Marta. Santa Elizabeth Ann Seton sempre encoratjà les Germanes de la Caritat a conservar com un tresor llur vida interior. Així, escrigué: «Una vida interior significa la continuació de la vida del Salvador dins nostre» i és «la dolça terra promesa». Era molt clar per a santa Elisabeth Ann Seton que «només n'hi ha una [cosa] de necessària» (Lc 10,42) en la vida. Aquesta "única cosa" era romandre en la presència del Senyor.

Aquesta monja dels primers dies de la República Americana ensenya a l'home modern, i sempre ocupat, que res no es pot aconseguir que pagui la pena, si no està fet en unió amb el Senyor. El temps transcorregut en oració és essencial per tal de fer arribar als altres la presència del Senyor. Perquè la presència del Senyor entre el seu poble és allò que atreu als altres envers el Crist.

¿No desitja el sacerdot o el religiós tenir èxit en el seu ministeri? ¿No desitgen l'home o la dona laics fomentar Jesucrist? ¿No volem nosaltres els cristians atreure els altres cap el Senyor? Aleshores hem d'assaborir la presència del Senyor en el nostre interior. Hem de desenvolupar la vida interior. Aquesta

és l'única cosa que importa.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Hem de pregar sense parar, en tots els casos i treballs de la nostra vida, amb aquesta oració que és un hàbit d'elevar el cor a Déu com en comunicació constant amb Ell» (Santa Elizabeth Ann Seton)

- «La fe no ens separa de la realitat, sinó que ens permet copsar el seu significat profund, descobrir quant Déu estima aquest món i com l'orienta incessantment cap a si, i això porta el cristià a comprometre's, a viure amb més intensitat encara el camí sobre la terra» (Francesc)

- «'Sabem que, per als qui estimen Déu, tot concorre al seu bé' (Rm 8,28). El testimoniatge dels sants confirma constantment aquesta veritat» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 313)